

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบ ความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ที่ได้รับการเสริมด้วยทักษะการฟัง และทักษะการอ่าน ปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงค่ามัธยิมเลขคณิต ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าอัตราส่วนวิกฤต (t) ของคะแนนความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของ นักศึกษากลุ่มที่ได้รับการเสริมด้วยทักษะการฟัง และกลุ่มที่ได้รับการเสริมด้วยทักษะการอ่าน

	$\bar{X}$	S.D.	t
กลุ่มฟัง	78.28	4.33	-0.17
กลุ่มอ่าน	81.50	2.65	

ตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่านักศึกษากลุ่มที่ได้รับการเสริมด้วยทักษะการอ่านมีค่ามัธยิมเลขคณิต ($\bar{X}$) ของกลุ่มเท่ากับ 81.50 ซึ่งสูงกว่า นักศึกษากลุ่มที่ได้รับการเสริมด้วยทักษะการฟัง ซึ่งมีค่ามัธยิมเลขคณิตของกลุ่มเท่ากับ 78.28 นอกจากนี้ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของกลุ่มอ่านซึ่งเท่ากับ 2.65 น้อยกว่าค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มฟังซึ่งเท่ากับ 4.33 แสดงว่าคะแนนของกลุ่มอ่านมีการเกาะกลุ่มมากกว่าคะแนนของกลุ่มฟัง

แต่จากการเปรียบเทียบค่ามัธยิมเลขคณิตของกลุ่มฟัง และกลุ่มอ่าน ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 t จากตาราง (two-tailed) มีค่า ± 1.96 แต่ค่า t ที่คำนวณได้มีค่า -0.17 (ดูรายละเอียดการคำนวณจากภาคผนวก ง) ซึ่งต่ำกว่าค่า t จากตาราง ดังนั้นความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของกลุ่มฟังและกลุ่มอ่านจึงไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของกลุ่มฟังและกลุ่มอ่านมีความแตกต่างกัน